

สถานีอย่าง

ผีส่ง

DEATH STATION

ความมืดยามค่ำคืนมาอย่างกราย
หากต้องเดี๋ยวตายอยู่ในสถานี
คอยระวังหลังไว้ให้ดี คุณอาจ
ไม่ได้อยู่ที่นี้...เพียงคนเดียว!!!

พิมพ์ : ย อ ม

สถาบันวิจัย

ตัวอักษร

'พิมพ์พะยอม'

ตัวอย่าง

ความแค้นฝังอยู่ในห้วงของความทรงจำ แม้พลันได้รับรู้ความเป็นจริง
แต่ความแค้นที่อยู่ในใจนั้น ไม่เคยถูกลบเลือนให้จางหายไป

ฉันปล้นนั้นเสียง “คลิก” ก็ดังขึ้นเบาๆ มันเป็นเหมือนเสียงวัตถุชิ้นเล็กๆ ตกลงสู่พื้น ระหว่างที่ฉันล้าหน้าอยู่ในห้องน้ำของสถานีรถไฟใต้ดิน ตามติดมาด้วยเสียง “กรีก” เหมือนเหรียญที่กลิ้งให้ตั้งวงอยู่ที่พื้น

ฉันก็มองตามเสียงที่ได้ยินนั้น สิ่งที่ฉันพบมันคือแหวนสีเงินที่กลิ้งมาชนและหยุดอยู่ตรงขอบรองเท้าผ้าใบของฉัน

ฉันเก็บมันขึ้นมาด้วยความแปลกใจ พยายามหันมองคนอื่น ๆ ที่อยู่ในห้องน้ำว่าจะมีใครทำมันหล่นเอาไว้หรือเปล่า แต่เปล่าเลยเวลานี้ไม่มีใครสักคนเดียวใช้ห้องน้ำร่วมกับฉัน

พลิกแหวนในมือขึ้นมาดูเป็นแหวนเงินเกลี้ยง ๆ น่ารักและถูกใจฉันเสียเหลือเกิน ในใจเวลานั้นคิดถึงเจ้าของของมันว่าคงมาถอดสีม่วงเอาไว้ตรงขอบอ่างล้างหน้าอย่างแน่นอน แต่ฉันจะเอาไปคืนเจ้าของได้อย่างไรละ ในเมื่อฉันเองก็ไม่ว่าใครเป็นเจ้าของ

วงแหวนที่เกลี้ยงเกลาแล้วยังดูใหม่อยู่มาก หลังจากพลิกดูรอบๆ ฉันพบว่าในวงแหวนรอบในสลักชื่อเอาไว้ว่า “อินจาง” ฉันคิดว่าคนที่ชื่อนี้น่าจะเป็นเจ้าของของมันอย่างแน่นอน แต่ยามนี้ฉันคิดเพียงแค่ว่า แล้วใครล่ะที่ชื่ออินจางเอาเถอะมันไม่สำคัญหรอก หากว่ามีใครมาแสดงตัวว่าเป็นเจ้าของ เราค่อยคืนไปให้เขาไปก็คงไม่เสียหายอะไร

ฉันก้มหัวล้างหน้าต่อไป ยื่นมือเปิดน้ำแต่ในใจนั้นเหมือนกับยังกังวลกับ
แหวนที่เพิ่งพบมา เงยหน้ามามองมันที่ฉันวางเอาไว้ตรงขอบอ่างก่อนหน้านี้ ยื่น
มือไปหยิบมันมาอีกกรอบแล้วทดลองสวมใส่นิ้วนางข้างขวาของฉัน มันไหลลื่น
เข้าไปอยู่ตรงนิ้วของฉันอย่างพอดีพอดี อะไรวะ دلใจหรือไม่ฉันไม่รู้ รู้เพียง
อย่างเดียวว่าเวลานี้ฉันสวมใส่มันแล้วมันทำให้มือของฉันดูสวยขึ้น ต่อจากนั้น
ฉันก็เริ่มล้างหน้าต่อไป

ในห้องน้ำหญิงของสถานีรถไฟแห่งนี้ เลยจากอ่างล้างหน้าไปแล้วยังมีห้อง
ซอຍย่อยออกไปถึง 5 ห้อง ระหว่างที่ฉันกำลังก้มหัวล้างหน้าอยู่ตรงอ่างใบแรกนั้น
ฉันได้ยินเสียงอะไรสักอย่างเบาๆ ดังมาจากห้องน้ำย่อยที่มีอยู่ห้องใดห้องหนึ่ง ฉัน
บิดหัวก็อกน้ำปิดทำให้เสียงที่กลบบรรยากาศอยู่ก่อนหน้านี้หยุดลง พร้อมกับเสียง
ที่ฉันได้ยินมาก็เงียบหายตามไปด้วย

ฉันเงยหน้าขึ้นมามองกระจก แสดงความแปลกใจกับสิ่งที่ได้ยิน ในใจ
คิดว่าคงไม่มีอะไรเกิดขึ้นมาหรอก ก็ห้องน้ำในสถานีแห่งนี้ฉันใช้มันเป็นประจำ
ที่สำคัญผู้คนที่พลุกพล่านเข้าออกไม่ได้ขาด เรื่องจะมีผีหรือวิญญาณชั่วร้ายมา
หลอกหลอนฉันคงเป็นไปได้แน่นอน หรือจะเป็นเสียงของเจ้าของแหวนที่อยู่
ในมือฉัน...ฉันคิด

สถานีผีสิง

พิมพ์พะยอม

เลขมาตรฐานสากล ISBN : 978-616-301-239-5

พิมพ์ครั้งแรก 2557

โดยได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ถูกต้องตามกฎหมาย

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ © พ.ศ. 2537

ราคา 185 บาท

ดำเนินการจัดพิมพ์โดย : นานานานักพิมพ์ ในเครือ บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด
เลขที่ 59/280 ถ.คุ้มเกล้า 11 แขวงลำผักชี
เขตหนองจอก กรุงเทพฯ 10530

บรรณาธิการบริหาร : ธรรม วีระสุรีย์

บรรณาธิการ : ปุริษา ตาสาโรจน์

พิสูจน์อักษร : รินรดา

ศิลปกรรม : Tarot Team

ผู้จัดการทั่วไป : พรรณิกา ครโสภา

ฝ่ายการตลาด : ชิตพล จันสด

พิมพ์ที่ : บริษัท S.K.S. INTERPRINT จำกัด

โทรศัพท์ 02 - 812 - 0597

จัดจำหน่าย : บริษัท ยิปซี กรุ๊ป จำกัด

โทรศัพท์ 02 - 729 - 3537

โทรสาร 02 - 729 - 3537 ต่อ 108

www.gypsygroup.net

สถานีผู้สิง

ตัวอย่าง

'พิมพ์พะยอม'

คำนำสำนักพิมพ์

คุณเป็นคนหนึ่งไหม ที่ต้องใช้บริการรถไฟฟ้าใต้ดิน???

หากคุณเป็นหนึ่งในนั้น คุณเคยรู้ประวัติของที่ดินที่สร้างสถานีต่าง ๆ ใดไหม???

สังคมในปัจจุบันนี้ มีเครื่องอำนวยความสะดวกในการเดินทางให้ประชาชนเลือกสรรมากมาย เช่น รถเมล์ รถแท็กซี่ เรือ รถไฟ รถไฟฟ้า รวมไปถึงรถไฟฟ้าใต้ดิน สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนมีวิวัฒนาการ การพัฒนาจากอดีตมาจนถึงปัจจุบัน ในสังคมเมืองหลวงนั้น การจราจรที่ติดขัด กับการที่ทุกอย่างต้องเร่งรีบ ทำให้ผู้คนหันไปพึ่งบริการสาธารณะมากกว่าจะขับรถยนต์ไปทำงานเอง

“สถานีผีสิง” เป็นเรื่องราวที่ผู้เขียนแต่งขึ้นโดยใช้สถานที่ในประเทศไทยเกาหลีใต้ แต่ไม่ว่าจะเป็นที่ไหน ทุก ๆ สถานที่ต่างก็มีเรื่องราวด้วยกันทั้งนั้น ที่นี่ก็เช่นกัน...

ทุกสถานที่ล้วนมีตำนาน มีเรื่องราวของมันอยู่ ใครจะรู้ว่าสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินที่เราใช้บริการอยู่ทุกวันนี้ นั้น ก่อนหน้านั้นเคยเป็นอะไรมาก่อน

หากคุณเดินอยู่ในสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินยามค่ำคืนแล้วรู้สึกว่ามีคนเดินตามหลัง ขอแนะนำว่าอย่าหันกลับไปมอง

เราเตือนคุณแล้ว

นานาสำนักรพิมพ์

คำนำนักเขียน

นวนิยายเรื่อง “สถานีผีสิง” เป็นหนึ่งในผลงานที่เขียนขึ้นโดยใช้ฉากและบรรยากาศของเกาหลีเป็นพื้นหลัง เรื่องราวที่น่าเสนอเป็นภาพที่เกิดขึ้นภายใต้แรงกดดันและปรารถนาที่แผ่เร้น ชวนติดตามชนิดจนพองสยองเกล้าอยู่ตลอดเวลา

ใครสักคนหนึ่งเคยบอกเอาไว้ว่า ภายใต้ลมหนาวและฟ้าสีส้มอ่อน ๆ ของเมืองในประเทศเกาหลีนั้น เมื่อประจวบเข้ากับเรื่องราวประเภทบีบเค้นอารมณ์จากภายในที่ชวนขนหัวลุกแล้ว ยิ่งน่าจะทำให้ความกลัวที่มีอยู่เพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าเลยทีเดียว

ความจริง หนังสือเล่มนี้ เคยตีพิมพ์มาแล้วครั้งหนึ่งก่อนหน้าี่ในนามของสำนักพิมพ์อื่น และมันก็จำหน่ายหมดจากท้องตลาด ไปนานแล้ว ผู้เขียนในฐานะเจ้าของผลงานถูกสอบถามมาอย่างต่อเนื่องว่า เมื่อไรจะจัดพิมพ์หนังสือเล่มนี้ขึ้นมาใหม่ แต่ก็จกใจจะหาคำตอบมาให้ได้ กระทั่ง นานาสำนักรพิมพ์ติดต่อมาอีกครั้งหนึ่ง ทำให้นวนิยายเล่มนี้ได้เผยตัวมาอีกหน หวังว่าผู้อ่านหน้าใหม่ ๆ จะชื่นชอบและชื่นชมกับงานที่ปรากฏนี้

ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่าน และหวังว่าอีกไม่นานจะมีโอกาสนำเสนองานใหม่ ๆ ได้อีกต่อไป

พิมพ์พะยอม

Tickets

MTA

התחנה

สถานีผืนดิน

ตัวอย่าง

'พิมพ์พะยอม'

หลอกอำพรางหลอน

ตัวอย่าง

18.00 น.

ฉันเป็นคนตรงต่อเวลา คงเป็นเพราะที่บ้านสอนมาให้ฉันรู้หน้าที่ในเรื่องของความรับผิดชอบ วันนี้ลมพัดแรงตลอดบ่าย ไม่แน่ใจว่าสายลมตะวันตกคงเริ่มพัดมาแล้วละมั้ง หรือไม่มันก็เป็นเพียงการเริ่มต้นบอกช่วงเปลี่ยนฤดูเท่านั้น ลือที่ฉันใส่เป็นเพียงผ้าลินินแถมแขนสั้นทำให้เมื่อต้องลมหนาวมันยิ่งเสียดแทงเข้าไปในผิวจนหนาวเหน็บ ยังดีที่วันนี้ฉันติดผ้าพันคอมาด้วย ไม่อย่างนั้นคงหนาวเหน็บจนแข็งตายอยู่ภายนอก

สถานีรถไฟใต้ดิน สถานีมหาวิทยาลัยสองอีก วันนี้เจียบปิดปกติ ทั้งที่มันเป็นวันหยุดหึสบดี...

ผู้คนที่เดินสวนทางกันมาก็ดูเหมื่อนจะเหงาๆ เจียบๆ ไม่กระตือรือร้นอะไรออกมาให้เห็นเลย ฉันเดินผ่านบันไดขั้นที่สองลงมาแล้ว ทางข้างหน้าดูมืดพอสมควร คงเพราะหลอดไฟตรงบันไดที่ขาดไปดวงหนึ่งนั่นเอง แต่ยังดีที่ฉันไม่มาถึงที่นี้มืดนัก

ฉันกระซิบผ้าพันคอให้แน่นขึ้น มองตรงไปข้างหน้า เป็นทางเดินลอด อุโมงค์ที่ดูว่างแวงและน่ากลัวอย่างบอกไม่ถูก มือข้างซ้ายที่ถือหนังสืออยู่เริ่มมีเหงื่อซึมออกมา ขณะที่อีกข้างหนึ่งของฉันก็พยายามจับราวบันไดสีเงินให้กระชับ

วันนี้รู้สึกแปลก ๆ ฉันคิดอย่างนั้นตลอดเวลา

เจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยคนเดิมเดินสวนทางมาที่ฉัน อากาของเขา ลุกลี้ลุกลนเหมือนกับกำลังตกใจกับอะไรบางอย่าง เขาก็มหันหน้าเดินสวนไปเหลือบมองฉันเหมือนกับจะระแวงระวังอะไรในตัวฉัน

ไม่นานนัก ฉันก็มาถึงยังซานซาลา วันนี้ไม่มีผู้คนมาคอยรถอย่างทุกวัน มีก็เพียงเด็กชายหนังสือพิมพ์ที่นั่งอยู่ในเคาน์เตอร์ของเขา เขาเหลือบมองมาที่ฉัน ยืนอยู่คนเดียวแว็บหนึ่งก่อนจะขมวดคิ้วเหมือนจะแสดงอาการไม่พอใจอะไรสักอย่าง แต่มันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน

ลมหลงพัดเข้ามาต้องตัวอีกวูบหนึ่ง เสียงหึ่งของเครื่องปรับอากาศยังดังอยู่ไกล ๆ แต่ก็ชวนให้วังเวงมากยิ่งขึ้น ฉันพยายามมองหาเพื่อนร่วมทางในสถานีแห่งนี้ แต่แปลก ไม่มีใครที่ฉันคุ้นเคยบ้างเลย รู้อย่างนี้ฉันชวนเบยองให้กลับพร้อมกันก็ยังดีเสียกว่า

อีกไม่ถึง 10 นาทีรถขบวนต่อไปก็จะเข้ามาเทียบซานซาลา ฉันเร่งเดินไปซื้อตั๋วรถไฟ พนักงานขายเป็นหญิงสาวหน้าใหม่ที่ฉันไม่คุ้นเคย ไม่รู้พี่ผู้หญิงคนก่อนที่เธอมักจะเข้าเวรในช่วงเวลานี้หายไปไหน

ฉันชอบมองเธอเวลาที่เธอรับเงินและทอนสตางค์พร้อมยื่นตั๋วรถไฟให้ ทุกครั้งสายตาของเธอไม่เคยละจากลูกค้าที่ยืนรอ หลังจากเสร็จภารกิจในแต่ละคน สิ่งหนึ่งที่เธอต้องทำเสมอคือยิ้มให้ผู้โดยสารและพูดคำว่าขบใจหรือขบคุณเสมอ มีบ้างบางครั้งที่คุณเหมือนเธอจะอารมณ์ไม่ดี ที่เธอไม่พูดอะไรอย่างที่เคยทำ แต่ก็ยังไม่เว้นที่จะส่งยิ้มให้ทางมุมปาก หรือบางครั้งแม้เธอไม่พูดอะไรออกมาแต่สายตาของเธอก็บอกให้รู้ว่าเธอกำลังส่งยิ้มให้เรา แต่วันนี้เธอไม่อยู่

ระหว่างที่รอรถขบวนต่อไป ชายคนหนึ่งเดินตรงเข้ามาที่ฉัน เขายืน
กระดาศแผ่นหนึ่งมันเป็นใบโฆษณาการแสดงละครที่จะจัดขึ้นในวันจันทร์นี้ที่
โรงละครบนถนนบุนดิง ฉันยืนมีรับมันโดยไม่ได้แสดงความสนใจอะไรออกมา
พวกนักแสดงหรือคนทำดนตรีฝึกหัดพวกนี้มีมากมายเสียจนเราคุ่นเคยกับใบปลิว
ของพวกเขาแล้ว หลังจากรับใบปลิวของเขาแล้วฉันเริ่มรู้สึกแปลกๆ เหมือนกับว่า
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมาเมื่อสักครู่นี้เคยเกิดขึ้นกับฉันมาแล้วสักครั้งหนึ่ง แต่ฉันก็จำ
ไม่ได้ว่ามันเกิดขึ้นมาเมื่อไร เหมือนกับว่าสิ่งที่กำลังเป็นอยู่ในช่วงเวลานี้เคยผ่าน
เข้ามาในการรับรู้ของฉันมาก่อน ไม่ก่อนหน้าหรือไม่กี่ต้องก่อนหน้านั้นอย่าง
แน่นอน ผู้ชายคนนั้นเดินจากไปอย่างเงียบสงบ เขาไม่พูดหรือเชิญชวนแม้แต่สัก
นิดเดียว แววดตาของเขาก็ดูเหมือนจะบอกว่า สิ่งที่เขาทำไปเมื่อสักครู่นี้เป็นเพียง
หน้าที่อย่างหนึ่งเท่านั้น

ฉันเหลียวมองไปรอบ ๆ ตัว ห้องโถงของสถานีรถไฟใต้ดินบังว่า เงียบสงบ
กว่าทุกวัน ตรงสุดมุมทางไกลนั้นดูมืดและน่ากลัว จะมีก็เพียงแสงไฟจากห้องน้ำ
ที่สองลอดบานประตูที่เปิดแง้มเอาไว้

ระหว่างที่แนบมองบานประตูของห้องน้ำหญิงอย่างเลื่อนลอยอยู่นั้น ลม
อีกรูปก็พัดเข้ามาตอ้งที่ใบหน้า ในสายลมที่เหมือนหนาวนั้นเสมือนกับจะมีเสียง
อะไรบางอย่างแว่วติดตามมาด้วย

“ทำไม?...ทำไม?”

เสียงนั้นทำให้ฉันหนาวมากยิ่งขึ้น มันเป็นเสียงยะเยือกของผู้หญิงที่ตั้ง
มาจากที่ไหนสักแห่ง ฉันมั่นใจว่าจะต้องเป็นเสียงของผู้หญิง เหมือนเธอกำลังตั้ง
คำถามอะไรกับฉันสักอย่างหนึ่ง แต่ฉันก็ไม่เข้าใจ เพราะคำถามที่ได้ยินนั้นมันไม่
ได้บอกอะไรมากไปกว่าคำถามธรรมดา

ฉันสลัดใบหน้าและหันกลับมามองที่รางรถไฟใต้ดินอีกครั้งหนึ่ง ไม่แน่ใจ
ว่ามีใครได้ยินเสียงนี้บ้างหรือเปล่า หันมองเพื่อนร่วมทางที่ยืนรอรถอยู่ในบริเวณ

เดียวกันยิ่งทำฉันตกใจเพิ่มมากขึ้น ทำไมวันนี้แทบไม่มีผู้คนเลย เท่าที่เห็นจะมีเพียงผู้ชายที่ใส่เสื้อโค้ทสีน้ำตาล สวมหมวกปีกกว้างหุบต่ำยื่นพิงเสาอาคารใต้ดินคนหนึ่ง อีกคนหนึ่งก็เป็นผู้หญิงท้องผมหาวที่ยืนถือตะกร้า ใบหน้าเรียบเฉยยืนห่างกับฉันไปไม่กี่เมตร

เสียงที่ฉันได้ยินนั้นทำให้ฉันสงสัย แต่ทำไมคนที่ยืนอยู่ในสถานีแห่งนี้จึงไม่มีใครแสดงออกว่าได้ยินเสียงอย่างที่ฉันได้ยิน

ความเงียบเข้าปกคลุมรอบตัวฉัน บรรยากาศวันนี้มันชวนให้ชนลุกเสียจริง ๆ รถไฟที่กำลังรอก็ดูเหมือนไม่มีที่ท่าจะมาถึงอย่างง่ายดาย เสียงเครื่องปรับอากาศยังคงทำหน้าที่สร้างบรรยากาศให้น่ากลัวมากยิ่งขึ้น ยอมรับว่าเวลานั้นขนแขนของฉันเริ่มตั้งขึ้นมาอย่างที่ไม่รู้สึกตัวมาก่อน

ฉันล้วงแขนเข้าไปซุกอยู่ในกระเป๋าเสื้อตรงท้องทั้งสองข้าง พลันนั้นฉันก็ต้องสะดุ้งเมื่อหันกลับมาอีกด้านหนึ่ง

“โธ่ มินซก...” ฉันตะโกนออกมาเสียงดัง

ที่แท้ก็เป็น มินซก เพื่อนเก่าของฉัน เขาใส่เสื้อผ้าสีดำ แม้แต่กางเกงก็สีดำ ด้วยบรรยากาศก่อนหน้าที่น่ากลัวและชวนให้สะพรึงนั้นเมื่อหันกลับมาต้องพบกับใบหน้าเหลี่ยม ๆ ของเขายืนเข้ามาใกล้ขนาดนั้นใครเล่าจะไม่ตกใจ

“เธอมาเมื่อไร...เนี่ย” ฉันถาม มินซกหัวเราะเสียงดังเห็นฟันขาวของเขาอย่างชัดเจน

“ก็เห็นเธอยืนหันซ้ายหันขวาเหมือนกับคนกำลังกลัวผีอยู่ตรงนี้ ฉันก็เลยแอบย่องเข้ามาทักทายเธอนะซี”

“บ้า” ฉันตะคอกพร้อมยกมือตีแขนของเขาเบาๆ

มินซก เป็นเพื่อนเก่าของฉัน สมัยนั้นเพราะเขาเกเร เก็บตัวและไม่มีเพื่อนสนิทคบหาทำให้การเรียนของเขาไม่ดีเท่าที่ควร สุดท้ายเขาถูกไล่ออกจากโรงเรียนเพื่อนที่มีอยู่น้อยเต็มทีก็กลับยิ่งไม่มีอีกเลย

แต่สำหรับฉันแล้วเขายังคงเป็นเพื่อนเสมอ...

“เอ่อ...มีนชก เธอรู้สึกว่่วันนี้สถานีรถไฟใต้ดินแห่งนี้มันแปลก ๆ อะไรหรือเปล่า” ฉันเริ่มเปิดบทสนทนา พร้อมกับเหลือบซ้ายที่ขวาที่ มีนชกไม่แสดงอาการตอบรับ เขากลับหัวเราะเข้าไปใส่ทำจนฉันรู้สึกอายกับแววตาที่ดูถูกของเขา

“ฉันไม่เห็นมีอะไรนี่” เขาว่าแถมยังหัวเราะต่อไป “มันก็เป็นอย่างนี้ประจำก็สถานีแห่งนี้มันเกือบ ๆ จะเป็นสถานีสุดท้ายของสายอยู่แล้ว คนก็น้อยอย่างนี้เป็นธรรมดา”

“แต่ฉันรู้สึกแปลก ๆ ยังไงชอบกล เธอไม่เห็นหรือ คนที่ยืนอยู่นั้นนะ” ฉันชี้มือไปที่ผู้ชายซึ่งยืนพิงเสาอยู่ก่อนหน้านี้ เอ๊ะ แปลกเขาหายไปแล้ว

มีนชก มองตามมือของฉันไป เขาทำหน้าเหวอหวอ “ไม่เห็นมีใครเลย” เขาว่า ฉันเริ่มไม่แน่ใจว่าตาผาดไปหรือเปล่า หันไปมองอีกครั้งก็ไม่มีอย่างที่เราเห็นจริง ๆ คราวนี้ฉันรีบหันมามองผู้หญิงที่ยืนอยู่ไม่ไกลจากฉันนักคนนั้น ฉันหันหน้าด้วยความเร็ว ภาพแรกที่เราเห็นก็คือ เธอยังยืนอยู่ที่เดิม แต่มีนชกชี้ กลับหัวเราะเยาะฉันเพิ่มเข้าไปอีก

“ก็มีจริง ๆ นะ ก่อนหน้านี้ฉันยังเห็นผู้ชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้นเลย” ฉันชี้มือกลับไปที่ยืนอยู่ แต่ในใจก็เริ่มไม่แน่ใจว่าภาพที่เราเห็นก่อนหน้านั้นเป็นภาพจริงหรือฉันลึบสนไปเอง หรือหากฉันลึบสนแต่ทำไมผู้หญิงคนนี้ยังยืนอยู่ที่เดิมแถมยืนอยู่เหมือนกับที่เราเห็นในตอนแรก นั่นคือเธอก็มหน้าตลอดเวลา

“ยอนซัง...” มีนชกเรียกชื่อของฉัน

“วันนี้เธอเหนื่อยไปหรือเปล่าเนี่ย” เขาถามขึ้นมา “ไปทำอะไรมาล่ะ ถึงได้ดูเหนื่อย ๆ และแปลก ๆ อย่างนี้ โหน้รถไฟมาแล้วเตรียมตัวเถอะ” คำพูดของเขาทำให้ฉันต้องหันกลับมามองรถไฟที่กำลังจะเข้ามาเทียบชานชาลา

เราสองคนก้าวขึ้นทางประตูแรก เสียงประกาศของพนักงานที่บอกถึงสถานีต่อไปดังขึ้นมาจนต้องให้กลับมาสู่ความจริงอีกครั้ง ลมที่พัดหวิวดูเหมือนจะสงบลง

โดยฉับพลัน แต่ฉันไม่ฉับพลันก็ต่อเมื่อขบวนรถไฟเริ่มเคลื่อนตัว ฉันมองออกไป
นอกหน้าต่างตรงชานชาลาสถานี มีผู้หญิงคนหนึ่งยื่นร้องไห้ แววดตาของเธอมองมา
ทางฉัน ดวงตาแสดงความอาฆาตเหมือนกับเราเคยโกรธกันมานาน ไม่เพียงเท่านั้น
ฉันเห็นเหมือนกับหยาดน้ำตาของเธอที่ไหลรินออกมาจากดวงตานั้นเป็นสีเลือด
และก่อนที่ฉันจะตั้งสติได้ เธอก็ยกมือขว้างขึ้นมาพร้อมชี้มาที่ฉันอย่างโกรธแค้น...

เวลานั้น ฉันไม่รู้อะไรเลยนอกจากเพียงจากลมอีกวูบหนึ่งที่พัดเข้ามา ชนแขน
ที่ลุกชัน หัวใจที่เต้นหวิวไว้จังหวะ แล้วความมืดก็มาเยือน

.....

ตัวอย่าง

เธอเหลืออกตาแข็งขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง
มองข้ามมาที่ดวงตาของฉันอย่างจริงจัง

“เธอพ่ามีนชก”

“โอ้ว...” ฉันคร่ำครวญขึ้นมาทันทีหลังจากที่เธอพูด
ปล่อยอารมณ์ตัวเองอย่างเต็มที่

“ฉันไม่ได้ฆ่า ฉันไม่ได้ยุ่งเกี่ยวอะไรด้วยเลย
มันเป็นเรื่องของเธอสองคน ฉันไม่เกี่ยวอะไรเลย”

“เธอต้องตาย” ฝึสาวยืนยันเช่นเดิม ฉันสะอึกสะอื้น
กับความกลัว และอารมณ์ที่แปรปรวนเกินจะบรรยายนั้น
บรรยากาศในการทำพิธี อึดอัดเสียจนฉันอยากจะกรีด
ออกมาเสียให้สุดเสียง แต่ก็ไม่รู้ว่ ทำไ้ม...ฉันทำไ้มได้

**“เธอไม่มีสิทธิ์ฆ่าใคร และยอนซังกก็ตอ้งไม่ตายด้วย
ไม่ว่าด้วยเหตุผลอะไร เธอต้องไปจากที่นี่แล้ว”**
หมอผีแทรกขึ้นมาหลังจากที่ฉันเริ่มไร้สติบังคับตัวเอง

“เธอต้องตาย” ฝึสาวในร่างจินฮียังย้ำคำพูดเดิม

“ต้องตาย!!!”

ISBN 978-616-301-239-5

9 786163 012395

ราคา 185 บาท